

DÓKA PÉTER

Az ellopott zsiraf

DÓKA PÉTER
Az ellopott zsi ráf

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Szántói Krisztián rajzaival

Második, felújított kiadás

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása és másolása szigorúan tilos!

**A kiadó könyvei kedvezménnyel
megrendelhetők webáruházunkban:
www.mora.hu**

A regény szereplőiről és az íróról
minden érdekesség megtalálható az interneten:
www.dokapeter.hu

© Dóka Péter, 2003, 2009

© Móra Könyvkiadó, 2003, 2009

A világ alig változna, ha eltűnnének a zsiráfok. Nem késnének gyakrabban a vonatok, nem lenne hidegebb a tél, és nem volna rosszabb a tévéműsor sem. Csak kicsit szürkébb lenne az élet. Eltűnnének a zsiráfos viccek, a zsiráfos mesék, nem volnának plüsszsiráfok sem. Eltűnne egy kicsit esetlennnek látszó, jámbor élőlény. Ez azért is fájna, mert én magam is egy kicsit esetlennnek látszó, jámbor élőlény vagyok.

Beniczky Péter magándetektív

Nem vagyok ellensége a városi életnek egyáltalán. Ha valaki mutat nekem a fővárosban egy helyet, ahol jobban főzik a vörösboros pacalt, mint az én Ilikém, még aznap felköltözöm Pestre.

Szalai tata

ELŐSZÓ

*Az író bemutatkozik, és elmondja,
miért tartott olyan sokáig könyvének megírása*

Könyvemet ma, december 23-án, nem sokkal vacsora előtt fejeztem be. Ezúton ajánlom minden írónak, hogy regényét lehetőleg reggeli, ebéd vagy vacsora előtt fejezze be, mert jobban esik rá az étel. Én háromszor szedtem anyám elsőzött és elképesztően csípős rakott krumplijából, és ezzel kiérdemeltem apu és Jenci öcsém őszinte elismerését. Ha az embernek egy kész regény hever az íróasztalán, az megízesít minden falatot a szájban. Apán és Jencin sajnos látszott, hogy nem írtak regényt.

Most, vacsora után az előszón dolgozom. Kint esik a hó, de nem lapátolja el senki, mert már mindenki a karácsonyra készül, s ajándékokért lótfut. A szobában hideg van, ugyanis néhány órája elromlott a fűtés. Apu elhatározta, hogy nem hív szerelőt, hanem saját maga szereli meg a konvektort. Ez persze nem fog sikerülni neki. Amikor már félig mindannyian megfagyunk, és anyukám is kiabál vele, akkor apu fel fogja hívni Dezső bácsit, anyukám unokatestvérét, aki mindenhez ért. Dezső bácsi percek alatt ideér, elmagyarázza apunak, mennyire ügyetlen, elfogyaszt pár üveg sört, és

közben megcsinálja a fűtést. De egyelőre Dezső bácsi még kanyarban sincs, apu bajlódik, és hideg van.

Ülök az íróasztalomnál a bundámban, és a nyárra gondolok, mely eddigi életem legszebb nyara volt. Még augusztusban elhatároztam, hogy regényt írok róla, különben az emberek szegényebbek lennének egy kalandos történettel. Kedvenc nagyapám, Szalai tata is erre biztatott, mert valóban különleges nyár volt, és ő lát bennem irodalmi tehetséget. Köztünk szólva, Szalai tatának nem sok fogalma van az irodalmi tehetségről, csupán hízelegne neki, ha a nevét olvashatná egy sikeres könyvben.

Regényem nagyon nehezen és lassan született, mert az érintett szereplők rendre felkerestek, és arra kértek, hogy szerepüket minél inkább domborítsam ki a történetben. Be kell vallanom, munkám közben több kiló édességet kaptam, valamint más, igen értékes ajándékokat. Közülük is említést érdemel Király Tibi megvesztegetési céllal átadott amerikai töltött csokoládéja és Szalai tata saját készítésű disznósajtja. Sőt Dezső bácsi, aki a történetek alatt nem is tartózkodott Magyarországon, egy zsebszámológép átadásával rá akart venni, hogy írjam bele a regénybe. De egy író ragaszkodik a valósághoz, még ha zsebszámológépet kínálnak is neki.

Magamról elég annyi, hogy Barnabásnak hívnak, tizenkét éves vagyok. Budapesten élek egy panelházban, a harmadik emeleten, egy nem túl nagy lakásban. Az utcánk másik oldalán már a kertváros kezdődik. Sok-sok kedves, vidám színű ház, körülöttük fák és bokrok mindenütt. Ha sikeres lesz

a regényem, talán majd mi is vásárolunk az utca túloldalán egy házikót. A kertben lesz hintaágyunk, szalonnasütő helyünk, és tartunk majd Bundás mellett egy bernáthegyi kutyát is. Jenci nagyon bízik könyvem sikerében, az utolsó két héten még a házi feladataimat is elkészítette helyettem, hogy több időm legyen írni. Nagyon szeretne kertés házban lakni.

A családban hagyomány, hogy a férfiak írni akarnak egy regényt. Apai nagyapám egész életén át tervezte, hogy ír egy olyan könyvet, mely megörökíti az ő hányatott életét, de élete valóban annyira hányatott volt, hogy sosem jutott az írásra ideje. Apám, aki egy filmekről szóló újság szerkesztője, azt tervezi, hogy öregkorát egy hatalmas regény megalkotásának szenteli. Azt állítja, még fiatalon írt egy partizán-regényt, de sajnos egyetlen kiadónak sem tetszett, ezért a tűzbe dobta. Anya erre a történetre mindig csak legyint, és azt mondja, apa „szereti a művészt játszani”. Szerinte ha apa valaha írna valamit, ami tíz oldalnál hosszabb, nem dobná tűzbe, hanem díszbe köttetné, és mindenkinek mutogatná. Szóval a jelek azt mutatják, én vagyok az első a családban, aki tényleg írt egy könyvet.

Író szeretnék lenni, de ezt általában titokban tartom, mert az osztálytársaim szerint ez most nem menő. Egyszer ki is nevettek a suliban, amikor erről beszéltem. Nemrég hallottam a rádióban, hogy Amerikában egy híres író többet keres, mint egy híres bűnöző. Ezt az iskolában is elmondtam, és azóta az osztályomból a fiúk fele író szeretne lenni. Sőt:

egy srác egyszerre akar híres bűnöző és író is lenni. Az a terve, hogy fiatalon menő rabló lesz, később pedig ír a kalandjairól egy könyvet.

Nektek elárulom, hogy forgatókönyveket fogok írni, csakis vidám filmekhez. Ez a világ úgyis szomorú, fel kell vidítani. Talán Amerikába is elutazom. Persze hajón, az a legkalandosabb. Nagyon sok pénzem lesz, és a feleségemnek, akit Bíró Zsuzsának hívnak majd (most is így hívják, csak még nem a feleségem), száz darab estélyi ruhát fogok vásárolni, ugyanennyi pár cipőt és három autót. Egyet délelőttre, egyet délutánra, egyet pedig kirándulni. Bérletet veszek a világ összes állatkertjébe. Esetleg veszek egy zsiráfot. Persze recés mintázatút, azok a legszebbek.

1. FEJEZET

*melyben anyuék fontos bejelentést tesznek,
és Szalai tatáék megérkeznek*

Unalmasan kezdődött a nyár ebben az évben. Néztük a tévét, játszottunk, és nem utaztunk sehová. Sorra kaptuk a rokonoktól a képeslapokat: „Üdvözet a tengerpartról”, „Üdvözet a világ legszebb pontjáról” meg ilyesmiket. Dezső bácsi olyan képeslapot küldött, amely a saját családját ábrázolta, amint mindannyian a francia Riviérán állnak fürdőruhában, és vigyorognak. Borzasztóan irigyeltünk mindenkit.

Úgy éreztük Jencivel, az egész világ nyaralni ment, csak mi maradtunk otthon.

Aztán egy szerdai délelőtt megváltozott minden. Ezen a napon, ugyanúgy, mint máskor, ültünk a tévé előtt, amikor apu belépett a lakásba. Óriási csokor rózsát szorongatott a kezében. Mosolygott, és izgalomban felrúgta Bundás ételedényét. Ennek Bundás nem nagyon örült, mert épp táplálkozott. Bosszúból ráugrott a virágra, és rángatni kezdte. Apu csúnya szavakat mondott Bundásra, aztán ránk is, mert nem segítünk lefogni a kutyust. Elfordítottuk a székeket a tévétől, és apuékát néztük. Nagyon szórakoztató látvány volt, apu jól harcolt, de Bundás fürgébbnek bizonyult.